

med paa en Løsning af det Spørgsmaal, der skulde behandles; men den Form, Forslaget har faaet fra det ærede Mindretals Side, er en saadan, at det, som den ærede sidste Taler ogsaa selv bemærkede, i Virkeligheden hører hjemme i en permanent Lov og ikke angaar et Omraade, der bør lovgives om i en midlertidig Lov. Spørgsmaalet om paa en saadan Maade at skabe en Genforsikring for samtlige Arbejdsløsheds-kasser er alt for vigtigt til, at det bør afgøres ved en midlertidig Lov. Der maa en langt grundigere Overvejelse til, før Arbejdsløsheds-kasserne kan komme ind paa det. Det maa sikkert paa dette Omraade som paa mange andre forme sig saaledes, at Arbejdsløsheds-kasserne gennem en organisk Vækst og Udvikling selv ledes ind paa en Udvikling i den Retning. Forholdene i de forskellige Kasser er saa højest forskellige, at man i Virkeligheden ikke med fuld Ret kan sige, at det af det ærede Mindretal stillede Ændringsforslag fuldt ud er i Overensstemmelse med Forsikringsprincippet. Det vilde det have været, hvis det i højere Grad havde taget Hensyn til de enkelte Medlemmer i de enkelte Kasser, men her slaar man alle Kasser sammen i en Klump og ser ganske bort fra de store Forskelle, der er mellem Kasserne. Derved vil man i Virkeligheden eliminere de enkelte Medlemmers særlige Interesse for indenfor deres egne Kasser at faa Forholdene lagt saa godt og sundt til Rette som paa nogen Maade muligt. Jeg skal derfor paa mit Partis Vegne anbefale det høje Ting at stemme imod det af Mindretallet under Nr. 1 stillede Ændringsforslag.

Det af et fjerde Mindretal, det radikale Medlem af Udvalget, stillede Underændringsforslag under Nr. 4 kan vort Parti ikke tiltræde. Jeg maa derfor anbefale det høje Ting, at der stemmes imod dette Underændringsforslag.

Gunnar Fog-Petersen: Jeg anbefaler, at man stemmer imod det af Mindretallet under Nr. 1 stillede Ændringsforslag med væsentlig Tilknnytning til den Motivering, som blev givet af den ærede sidste Taler.

Det Ændringsforslag, som er stillet af Partiet Venstres Medlemmer, er der stillet to Underændringsforslag til, og jeg anbefaler mine Meningsfæller at afholde sig fra at stemme for Underændringsforslag Nr. 3. § 5 i dette Ændringsforslag har jeg stillet et Underændringsforslag til. Denne § 5 gaar ud paa for det Tidsrum, Loven gælder, at sætte en fast Grænse for den saakaldte

fortsatte Hjælps Størrelse, idet den skal begrænses til, hvad den er fastsat til ved et ministerielt Cirkulære af 29. Marts 1924. I Arbejdsløsheds- og Arbejdsanvisningslovens § 31, Stykke 5, staar der, at Ministeren efter Indstilling fra Arbejdsnævnet fastsætter denne Understøttelses Størrelse. Fortolkningen af Udtrykket „efter Indstilling“ skal jeg ikke komme ind paa ved denne Lejlighed, men lade den staa hen. Den højtærede Minister har med Tilslutning ogsaa af mit Partis Repræsentant i Arbejdsnævnet opfattet det, som om Udvalget blot skulde høres, og den tidligere Indenrigsminister, det nuværende Medlem af Folketinget Hr. Kragh, har i Folketinget, meget stærkt endda, givet sin Tilslutning til den af den nuværende Socialminister praktiserede Fremgangsmaade og hævdede Fortolkning. Jeg skal, som sagt, lade staa hen, om denne Fortolkning er rigtig, men naar den har saa stor Tilslutning, som den har, og er gældende Praksis og har Tilslutning fra Partiet Venstres tidligere Minister, finder jeg det betænkeligt at vedtage en Bestemmelse som den, der staar i Ændringsforslagets § 5. Det er ganske vist gammel Skik her i Landet, at der paalægges en enevældig Hersker, som Ministeren altsaa er paa dette Omraade, en Haandfæstning af Stormændene, men saa vidt jeg husker fra min Historie, har dette altid ført til uheldige Resultater. Og Forudsætningen for, at denne Haandfæstning skulde være rigtig, er, at der ikke bliver Brug for den; derfor finder jeg den overflødig. Men endelig har jo end ikke Stormændene Brev paa, hvorledes den kommende Tids Udvikling vil blive.¹⁾

Vi er nu ganske vist inde i en bestemt Udvikling med Hensyn til Valutaspørgsmaalet her i Landet. Der er stillet Midler til Raadighed til Fastholdelse af Kursen, vi er i nedadgaaende Tider. Men helt sikker paa, at dette holder, kan man jo ikke være, før det er gennemført. Vi ved heller ikke, hvordan Forholdene kan udvikle sig ude i Verden. Derfor synes jeg, det er betænkeligt for saa langt et Tidsrum at fastlægge Ministerens Myndighed, hans Beføjelse til endog uden Tilslutning fra Nævnet at forhøje. Sæt, at Pristallet gik den anden Vej, sæt, at vi fik Dyrtid til næste Vinter af Grunde, vi ikke kender nu — vi lever i en Tid, da Overraskelser altid kan komme —, saa vil det sikkert erkendes fra alle Sider, at det var en højest uheldig Bestemmelse, man her havde vedtaget. Det er vel det sandsynlige, at Priserne vedbliver at falde. Men hvis de gør det, hvis Pristallet gaar ned